

[Damsgaard.]

store grupper af både lønmodtagere og selvstændige, har deres udspring i strukturproblemer. Det gælder også byggefagene. Det er på tide, mener jeg, at vi tager disse problemer alvorligt op, for vi skylder disse mennesker at åbne nye muligheder for dem.

Ser vi på et andet af de store områder i de offentlige budgetter, uddannelsen, viderefører regeringen den stærke udbygning, også bevillingsmæssigt, som forgængeren havde lagt op til. Uddannelsen stiller store økonomiske krav til det øvrige samfund, og det vil den fortsat gøre. Men også inden for dette store område er der naturligvis tale om en prioritering, og jeg har i den forbindelse tidligere understreget betydningen af, at de kortere og mere erhvervsorienterede uddannelser ikke bliver glemt. Det har der nok gennem mange år været en tendens til. Ingen, hverken samfundet eller de uddannelsessøgende, kan imidlertid være tjent med, at de unge tvinges over i de længstvarende uddannelser imod deres egne ønsker, fordi der er pladsmangel på de kortere.

Jeg har også tidligere nævnt behovet for et samlet planlægningsorgan for ungdomsuddannelser, altså de mange uddannelsesforløb, der tager sigte på de 16—19-årige. Jeg mener, det kan bygge videre på det arbejde, der er gjort bl. a. i de såkaldte Mikkelsen- og Højbyudvalg. Undervisningsministeren har for nylig talt om et samlet planlægningsråd for al uddannelse; jeg skal ikke ud fra det, ministeren har sagt, endeligt vurdere sammenhængen mellem disse to ønsker; for det meget store råd, ministeren er inde på, kan da også blive et hus med flere værelser. Men jeg tror, at der er et afgørende og påtrængende behov for en snarlig samordning af hele ungdomsuddannelsen.

Ser vi endelig på, hvad vi får for de penge, dette finanslovsforslag regner brugt mere end VKR-regeringens finansplaner, er det jo de forventede pristalsportioner, der vejer til. Om dem ved vi fra tidligere, at de ikke bringer synderlig megen glæde, når kildeskat og yderligere omkostningsvirkninger er trukket fra. Mon ikke mange pristalsregulerede ville have stor sympati for en ordning, der på anden vis sikrede dem det reelle indhold, men uden pristalsportionens ulemper og blændværk?

Lad mig til sidst sige om statsbudgettet,

at VKR-regeringen overlod sin efterfølger bedre redskaber til styring og planlægning af de offentlige udgifter, end den selv overtog fra sin forgænger. Der skete en kraftig udbygning af rammestyringen, af 3 års budgetterne og væsentlige ændringer i de forskellige refusionsordninger. Alt dette blev fulgt op med redegørelsen om perspektivplanlægningen med henblik på en bedre planlægning og prioritering. Jeg går naturligvis ud fra, at regeringen vil føre dette arbejde videre. Men netop på denne baggrund er det en alvorlig mangel ved en vurdering af finanslovsforslaget, at 3 års budgettet først kan foreligge til februar.

VKR-regeringen havde endvidere sat et arbejde i gang med det, man har kaldt standardproblemerne, kvalitetskravene i det offentliges betjening af borgerne. Budgetministeren strejfer problemet, når han i sin fremsættelsestale siger, at for den offentlige sektor er ambitionsniveauet højt. Det er vist meget rigtigt. Der er en sammenhæng mellem ambitionsniveauet — det er sådan et fint ord — og udgiftsniveauet, så jeg går ud fra, at budgetministeren vil føre dette arbejde fra forgængeren videre.

Med disse bemærkninger kan jeg på venstres vegne anbefale finanslovsforslaget for 1972-73 til behandling i finansudvalget.

Grethe Philip: Vore økonomiske problemer er her ved første behandling af finanslovsforslaget for 1972-73 stort set de samme, som vi kender dem fra de senere år. Underskuddet på betalingsbalancen og den store kortfristede gæld til udlandet, presset på de offentlige udgifter og den høje rentefod står i forgrunden.

I sin tale ved Danske Bankers Fællesrepræsentations årsmøde i november betegnede nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer vor svage betalingsbalance som et gennem en årrække tilbagevendende mareid. Jeg har undertiden en følelse af, at økonomerne og med dem en hel del af politikerne så ofte har talt om faren ved vort store underskud på betalingsbalancen, at befolkningen er ved at vende det døve øre til. Vort råb „ulven kommer, ulven kommer!“ gør ikke så meget indtryk mere. Ja, det er endda indlemmet i en politisk parodi, der indgår i et skuespil, som for tiden opføres på vor fornemste scene. Men vi slipper